

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΙΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

ΤΜΗΜΑ ΠΟΙΜΑΝΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΑΣ

Τομέας Ιστορίας, Δόγματος, Διορθόδοξων και Διαχριστιανικών Σχέσεων

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Εφιστάται η προσοχή των φοιτητών ότι το τρέχον χειμερινό εξάμηνο 2016-2017 θα διδαχθεί σε μεταπτυχιακό επίπεδο από τους καθηγητές *Εκκλησιαστικής Ιστορίας*, κ. Κων/νο Χρήστου, και *Ιστορίας της Αρχαίας και Βυζαντινής Φιλοσοφίας*, κ. Κων/νο Μποζίνη, το μάθημα «Η Πολιτική Θεωρία του Χριστιανισμού». Πρόκειται για μία σειρά παραδόσεων στις οποίες εξετάζεται με τη βοήθεια πηγαιού υλικού η πολιτική φιλοσοφία του χριστιανισμού στις διαδοχικές φάσεις της εξέλιξής της, από την εποχή της Καινής Διαθήκης έως τους ύστερους βυζαντινούς χρόνους. Συνοπτική έκθεση της ύλης του μαθήματος ακολουθεί παρακάτω. Για περισσότερες πληροφορίες οι φοιτητές μπορούν να ανατρέξουν στην ιστοσελίδα των διδασκόντων και, ειδικότερα, στους κωδικούς των μαθημάτων ΙΕ31 και ΔΘ29.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ

Στην πρώτη ενότητα, που αφορά την Αρχαία Εκκλησία, γίνεται μία ανασκόπηση της ιστορίας του Αρχαίου Ισραήλ, επισημαίνονται οι πολιτικές ιδέες που γεννιούνται κατά τη διάρκεια της στους κόλπους του «εκλεκτού λαού του Θεού» κι εξετάζεται η απήχησή τους στα κείμενα της Καινής Διαθήκης. Λαμβάνεται, παράλληλα, υπόψη η περιρρέουσα ατμόσφαιρα του χριστιανισμού με τη συνοπτική έκθεση των πολιτικών αντιλήψεων του ελληνορωμαϊκού κόσμου. Ο προβληματισμός επικεντρώνεται, κατόπιν, στα δύο κυρίαρχα ρεύματα του πρώιμου χριστιανισμού, την Απολογητική και την Αποκαλυπτική, που πηγάζουν από το 13^ο κεφάλαιο της Προς Ρωμαίους επιστολής και της Αποκάλυψης του Ιωάννη αντίστοιχα και καθορίζουν με την αλληλεπίδρασή τους κατά τους πρώτους αιώνες μ.Χ. τη στάση των πιστών απέναντι στην κοσμική εξουσία. Τέλος, εξετάζονται (α) ο εκχριστιανισμός της ρωμαϊκής αυτοκρατορικής ιδεολογίας από τη γραφίδα του Ευσεβίου στις αρχές του 4^{ου} αιώνα και (β) οι εν γένει αλλαγές που επιφέρουν στις σχέσεις Εκκλησίας-κράτους η διακυβέρνηση του Μεγάλου Κωνσταντίνου και η εδραίωση του χριστιανισμού ως επίσημης θρησκείας από τους διαδόχους του στον θρόνο του Βυζαντίου. Στη δεύτερη ενότητα σκιαγραφείται, η πολιτική σκέψη των Πατέρων, που προϋποθέτει την επενέργεια στον δημόσιο χώρο του Κράτους και της Εκκλησίας ως αυτόνομων και συνάλληλων θεσμών, και αναδεικνύεται, έπειτα, η σημασία της για τη διαμόρφωση της αυτοκρατορικής ιδεολογίας των Βυζαντινών με την εξέταση των «κατόπτρων ηγεμόνων» και άλλων κειμένων ιστορικής, νομικής ή φιλοσοφικής υφής που χρονολογούνται από την ύστερη αρχαιότητα έως την παλαιολόγια περίοδο